

ಈ ಲೇಖನದ ವಿಷಯಾನುಕ್ರಮಣಿಕೆ

ಸಾವನ್ನು ಎದುರಿಸುವ ಬಗೆ – 1	2
ಸಾವಿನ ಮುನ್ಸೂಚನೆ	9
ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳಿಂದ ದೂರವಾಗಬೇಕು	12
ಹೊರೆಯನ್ನು ಹಗುರಾಗಿಸಿ	23
ಆಪತ್ತಿಗಾದವರನ್ನು ನೆನೆಯಿರಿ	27

ಸಾವನ್ನು ಎದುರಿಸುವ ಬಗೆ – 1

ಆಚಾರ್ಯರೇ, ಶಾಸ್ತ್ರೋಕ್ತವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾವನ್ನು ಹೇಗೆ ಎದುರಿಸಬೇಕು, ನಮಗೆ ಸಾವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಿರ್ಣಯವಾದಾಗ ಯಾವ ರೀತಿ ಬದುಕಬೇಕು ಎನ್ನುವದನ್ನು ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿ ಎಂದು ಒಬ್ಬರು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

ಸಾವನ್ನು ಎದುರುಗೊಳ್ಳುವದರ ಕುರಿತು ಭಾಗವತದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ವೇದವ್ಯಾಸದೇವರು ಮತ್ತು ಸರ್ವಮೂಲಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮದಾಚಾರ್ಯರು ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಒಬ್ಬ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನುಷ್ಯನ ಸಾವಿನಿಂದ ಆರಂಭಿಸಿ ತತ್ವದರ್ಶಿಯಾದ ಭಾಗವತೋತ್ತಮನ ಸಾವಿನವರೆಗೆ ಇರುವ ವೈವಿಧ್ಯ ವೈಚಿತ್ರ್ಯಗಳ ಕುರಿತು ಮಧ್ವಶಾಸ್ತ್ರ ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದೆ.

ಶಾಸ್ತ್ರೀಯವಾದ ಗಹನ ಪ್ರಮೇಯಗಳನ್ನು
ತಿಳಿಯುವದಕ್ಕಿಂತ ಮುಂಚೆ ನಮ್ಮ ತಿಳುವಳಿಕೆಯ
ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಸಾವನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು
ಪ್ರಯತ್ನಿಸೋಣ.

ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಾವು ಅವರವರ ಕರ್ಮಗಳಿಂದಲೇ
ಬರುತ್ತದೆ. ಕರ್ಮ ಮುಗಿದ ತಕ್ಷಣ ಎಲ್ಲರೂ ಈ
ಲೋಕವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಡಲೇ ಬೇಕು. ಹಾಗೆಯೇ
ಮಾಡಿದ ಪಾಪ ಪುಣ್ಯಗಳ ಫಲವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿ
ಮತ್ತೆ ಈ ಕರ್ಮದ ಚಕ್ರದಲ್ಲಿ ತಿರುಗುತ್ತ ಜನ್ಮವನ್ನು
ಪಡೆಯಲೇ ಬೇಕು.

ಈ ಹುಟ್ಟು ಸಾವು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ನಿಶ್ಚಿತ.
ಮನುಷ್ಯರಿಗಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ಜೀವಪ್ರಪಂಚದ ಸಕಲರಿಗೂ
ಸಾವು ನಿಶ್ಚಿತ. ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದೊಳಗೆ ಹದಿನಾಲ್ಕು
ಲೋಕಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿ ಮಾಡುವ ಬ್ರಹ್ಮದೇವರಿಗೂ
ಸಾವುಂಟು, ಆ ಹದಿನಾಲ್ಕು ಲೋಕಗಳನ್ನು ಧ್ವಂಸ
ಮಾಡುವ ರುದ್ರದೇವರಿಗೂ ಸಾವುಂಟು,
ಋಷಿಗಳಿಗೆ, ಪಿತೃಗಳಿಗೆ, ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಳಿಗೆ,
ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ಹೀಗೆ ಸಕಲರಿಗೂ ಹುಟ್ಟು
ಸಾವುಗಳುಂಟು.

ಹುಟ್ಟು ಸಾವಿರದ ಮಂದಿ ಮೂರೇ ಜನ. ಒಂದು ಶ್ರೀಹರಿ. ಎರಡು ಲಕ್ಷ್ಮೀದೇವಿ. ಮೂರನೆಯದು ಸಂಸಾರವನ್ನು ದಾಟಿರುವ ಮುಕ್ತರು.

ಸಾವು ಎಲ್ಲರಿಗಿದ್ದರೂ ಸಾವಿನ ಪರಿಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜೀವರಿದ್ದಾರೆಯೋ ಅಷ್ಟೇ ವೈವಿಧ್ಯವಿದೆ. ಎಲ್ಲ ಮನುಷ್ಯರೂ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಸುತ್ತಾರೆ. ಒಬ್ಬನ ಮನೆಯಂತೆ ಮತ್ತೊಬ್ಬರದಿರುವದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ದೇಹವಿದೆ. ಒಬ್ಬನ ದೇಹದಂತೆ ಮತ್ತೊಬ್ಬನ ದೇಹವಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಯೇ ಸಾವೂ ಸಹಿತ ಒಬ್ಬರಿಂದ ಒಬ್ಬರಿಗೆ ವಿಭಿನ್ನ.

ಸುಮ್ಮನೇ ನಾಲ್ಕು ಗೋಡೆಗಳನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿ, ತಾರಸಿಯನ್ನು ಹಾಕಿಸಿ, ಕಿಟಕಿ ಬಾಗಿಲಿಟ್ಟರೂ ಅದು ಮನೆ ಅನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಅದೇ ಗೋಡೆಗಳನ್ನು, ಅದೇ ಬಾಗಿಲು ಕಿಟಕಿಗಳನ್ನು, ಕೊಠಡಿಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪ ಓರಣವಾಗಿ ಕಟ್ಟಿಸಿದರೆ ಅದು ಸುಂದರ ಮನೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಹೀಗಾಗಿ ನಮ್ಮ ಸಾವೂ ಸಹಿತ ವಿಭಿನ್ನವಾಗಿರಬೇಕು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಮಗೆ

ಉಪಯೋಗ ಬೀಳುವಂತಿರಬೇಕು. ಸಾವನ್ನು
ಯಾವ ರೀತಿ ಪಡೆದರೆ ಯಾವ ರೀತಿ ಉಪಯೋಗ
ಎನ್ನುವದನ್ನು ತಿಳಿಯುವದಕ್ಕಿಂತ ಮುಂಚೆ ಸಾವಿನ
ಬಗ್ಗೆ ಇರುವ ತಪ್ಪು ಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ದೂರ
ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳೋಣ.

ಸಾವಿನ ಬಗ್ಗೆ ಮನುಷ್ಯನಿಗಿರುವದು ಭೀತಿ. ಆ
ಭೀತಿಗೆ ಕಾರಣ ನಮ್ಮ ದೇಹ ಮತ್ತು ನಮ್ಮವರ
ಮೇಲೆ ನಮಗಿರುವ ಅಭಿಮಾನ.

ಮೊದಲಿಗೆ ಆ ಭಯದಿಂದ ನಾವು ದೂರಾಗಬೇಕು.
ನಮಗೆಲ್ಲ ನಮ್ಮ ದೇಹದ ಮೇಲೆ ಅಪಾರ
ಅಭಿಮಾನವಿದೆ. ಒಂದು ಸಣ್ಣ ತೊಂದರೆಯಾದರೂ
ವಿಪರೀತ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ.
ಹೊತ್ತುಹೊತ್ತಿಗೆ ಊಟ ನಿದ್ರೆಗಳಿಂದ ದೇಹವನ್ನು
ಕಾಪಾಡುತ್ತೇವೆ. ಕನ್ನಡಿಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತು
ಶೃಂಗರಿಸುತ್ತೇವೆ. ದೇಹಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ನೋವಾದರೂ
ಮನಸ್ಸಿಗೆ ವಿಪರೀತ ನೋವಾಗುತ್ತದೆ,
ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಇಳಿವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ. ಹೀಗಾಗಿ
ಯಾತನೆಯ ಪ್ರಮಾಣ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅದು
ತಗ್ಗಬೇಕು.

ಅದು ತಗ್ಗಲಿಕ್ಕೆ ಒಂದೇ ಉಪಾಯ, ಈ ದೇಹದ
ಮೇಲಿನ ಅಭಿಮಾನವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುವದು.
ನಮ್ಮ ಶ್ರೀ ಕನಕದಾಸರು ಹೇಳುವ ಮಾತುಗಳು
ಮನದಟ್ಟಾಗಬೇಕು.

ಎಂಟುಗೇಣಿನ ದೇಹ ರೋಮಗ-
ಳೆಂಟು ಕೋಟಿಯು ಕೀಲ್ಗಳರವ-
ತ್ತೆಂಟು ಮಾಸಗಳಿಂದ ಮಾಡಿದ ಮನೆಯ ಮನವೊಲಿದು |
ನೆಂಟ ನೀನಿರ್ದಗಲಿದೊಡೆ ಒಣ
ಹೆಂಟಿಯಲಿ ಮುಚ್ಚುವರು ದೇಹದ-
ಲುಂಟೇ ಪುರುಷಾರ್ಥ ರಕ್ಷಿಸು ನಮ್ಮನನವರತ |

ಹೂಡಿದೆಲು ಮರಮಟ್ಟು ಮಾಂಸದ
ಗೋಡೆ ಚರ್ಮದ ಹೊದಿಕೆ ನರಗಳ
ಕೂಡೆ ಹಿಂಡಿಕೆ ಬಿಗಿದ ಮನೆಯೊಳಗಾತ್ಮ ನೀನಿರಲು |
ಬೀಡು ತೊಲಗಿದ ಬಳಿಕಲಾ ಸುಡು-
ಗಾಡಿನಲಿ ಬೆಂದುರಿವ ಕೊಂಪೆಯ
ನೋಡಿ ನಂಬಿರ ಬಹುದೇ ರಕ್ಷಿಸು ನಮ್ಮನನವರತ |

ಎಂಟು ಗೇಣುಗಳ ದೇಹವಿದು. ಎಂಟು ಕೋಟಿ
ರೋಮಕೂಪಗಳು. ಅರವತ್ತು ಕೀಲುಗಳು.

ಎಂಟು ಮಾಸದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಮಿತವಾದ ಮನೆ ಈ ಶರೀರ. ಈ ಮನೆಗೆ ಎಲುಬುಗಳೇ ಮರಮಟ್ಟುಗಳು.¹ ಮಾಂಸವೇ ಗೋಡೆ. ಚರ್ಮವೇ ಹೊದಿಕೆ. ನರಗಳನ್ನು ಕೂಡಿಸಿದ ಹಿಡಿಕೆಗಳಿವೆ. ಈ ಮನೆಯೊಳಗೆ ದೇವರಿರುವವರೆಗೆ ಮಾತ್ರ ನಾವಿರುತ್ತೇವೆ. ಆ ಬಳಿಕ ಸುಡುಗಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬೆಂದು ಉರಿದು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲವೇ ಮಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಮಣ್ಣಾಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಇಷ್ಟೇ. ಈ ದೇಹವನ್ನು ನಾವೆಲ್ಲಿಯೂ ಹೊತ್ತೊಯ್ಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿಯೇ ಬಿಡಬೇಕು. ಬಿಡಲೇಬೇಕು.

ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ದೇಹದ ಕುರಿತು ನಮಗೆ ಸಾಕು ಎನಿಸುವ ಭಾವ ಮೂಡಲು ಆರಂಭವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆ ಭಾವವನ್ನು ಗಟ್ಟಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆಯೇ ಹಾಕಿಕೊಂಡ ಬಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹತ್ತಾರು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಬಂದಾಗ ಆ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು

¹ ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಾರಸಿಯನ್ನು ಹಾಕಬೇಕಾದರೆ ಕೆಳಗೆ ಮರದ ಗಟ್ಟಿಯ ಉದ್ದನೆಯ ಕೋಲುಗಳನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತಾರಲ್ಲ, ಅದನ್ನು ಮಟ್ಟು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಮರದ ಮಟ್ಟು, ಮರಮಟ್ಟು. ಎಲುಬುಗಳನ್ನು ಮನೆಯ ಕಂಬಗಳು ಎನ್ನುವದಿಲ್ಲ. ಮಟ್ಟು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಕನಕದಾಸರು. ಕಾರಣ, ಮಟ್ಟು ತಾತ್ಕಾಲಿಕ, ಈ ಎಲುಬು ತಾತ್ಕಾಲಿಕ. ಕೆಲಸ ಮುಗಿದ ತಕ್ಷಣ ತೆಗೆದು ಹಾಕುವ ಪದಾರ್ಥಗಳು.

ಮತ್ತೊಂದು ಶುಭ್ರ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನಟ್ಟರೆ ನಾಕು
 ಎನಿಸುತ್ತದಲ್ಲ, ಹಾಗೆ ಈ ದೇಹವನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು
 ಬೇರೆಯದನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಉತ್ಸಾಹ ಬರಬೇಕು.
 ಅಂದರೆ ನಮ್ಮ ನಾವಿನ ಕುರಿತು ನಮಗೆ ಸಂಭ್ರಮ
 ಉಂಟಾಗಬೇಕು. ಈ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು
 ಮತ್ತೊಂದು ಹೊಸ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಉಡಲು ನಾವು
 ಸಿದ್ಧರಾಗಿಬಿಡಬೇಕು. ಆ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸನ್ನು
 ಹುರಿಗೊಳಿಸಬೇಕು.

ಇನ್ನು ನಮ್ಮವರ ಮೇಲಿನ ಅಭಿಮಾನ. ಎಷ್ಟೋ
 ಬಾರಿ ನಮ್ಮ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳನ್ನೂ ತೀರಿರುವದಿಲ್ಲ.
 ಅದರ ಕುರಿತು ದುಃಖ ಪಟ್ಟರೆ ಒಂದು ಅರ್ಥವಿದೆ,
 ಆದರೆ, ಸುಮ್ಮನೇ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲಿನ
 ಅಭಿಮಾನದಿಂದ ದುಃಖ ಪಡಬಾರದು. ಶ್ರೀ
 ಕನಕದಾಸರು ಹೇಳುವಂತೆ **ಮಡದಿ ಯಾರೀ
 ಮಕ್ಕಳ್ಯಾರೀ...** ಯಾರೂ ನಿಜವಾಗಿ ನಮ್ಮವರಲ್ಲ.
 ನಮ್ಮನ್ನು ನಿತಾಂತವಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸಿದರೂ ನಮ್ಮೊಟ್ಟಿಗೆ
 ಬರುವವರಲ್ಲ. ಮತ್ತು ನಾವು ನಮ್ಮ ಗಂಡ/
 ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುವದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯೂ
 ಅವರನ್ನು ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಿದ್ದು ಭಗವಂತನೇ, ನಮ್ಮ
 ನಂತರವೂ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುವದು ಭಗವಂತನೇ.

ಹೀಗಾಗಿ ನಮ್ಮ ಪ್ರೀತಿಪಾತ್ರರ ಭಾರವನ್ನು
 ಭಗವಂತನ ಪಾದಕ್ಕೊಪ್ಪಿಸಿ ನಿಶ್ಚಿಂತರಾಗಬೇಕು.
 ನಿಶ್ಚಿಂತರಾಗಿ ಸಾವಿಗೆ ಸಿದ್ಧರಾಗಬೇಕು.
 ಆ ಸಾವಿನ ತಯಾರಿಯ ಕುರಿತು ಈಗ
 ಹಂತಹಂತವಾಗಿ ತಿಳಿಯೋಣ.

ಸಾವಿನ ಮುನ್ನೂಚನೆ

ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಸಾವಿನ
 ಮುನ್ನೂಚನೆಗಳು ದೊರೆಯಲಾರಂಭಿಸಿರುತ್ತವೆ.
 ಮನಸ್ಸು ಹೇಳುತ್ತಿರುತ್ತದೆ, ನಾನಿನ್ನು ಬಹಳ ದಿವಸ
 ಬದುಕಿರುವದಿಲ್ಲ ಎಂದು. ಇನ್ನು ತುಂಬ
 ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ಖಾಯಿಲೆಗಳು ಬಂದರಂತೂ ನಾವು
 ಸಾವಿನ ಹೊಸ್ತಿಲಿನಲ್ಲಿದ್ದೀವಿ ಎಂದೇ ಅರ್ಥ. ಆಗ
 ನಾವು ಎಚ್ಚರಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕು. ನಮ್ಮ ನಿಲ್ದಾಣ
 ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಿದೆ, ಇಳಿಯಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಬೇಕು
 ಎಂದು.

ರೇಲಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ನಿದ್ರೆ ಮಾಡುತ್ತ,
 ಅಡ್ಡಾಡುತ್ತ, ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಪ್ರಕೃತಿಯನ್ನು,
 ಗಾಡಿಯ ವೇಗವನ್ನು ಆಸ್ವಾದಿಸುತ್ತ,

ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದವರ ಜೊತೆ ಹರಟೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತ
 ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ನಿಲ್ದಾಣ
 ಸಮೀಪವಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ನಮ್ಮ ಲಗೇಜುಗಳನ್ನು
 ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಬಾಗಿಲಿನ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ
 ಬಂದು ನಿಲ್ಲುತ್ತೇವೆ. ಇಳಿಯಬೇಕಾದರೆ
 ಗಡಿಬಿಡಿಯಾಗಬಾರದು ಎಂದು.

ನಮ್ಮ ಜೀವನವೂ ಅಷ್ಟೇ. ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ
 ಆಟವಾಡುತ್ತ, ಜೀವನವನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ,
 ಬದುಕು ನೀಡುವ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಸಂತೋಷದಿಂದ
 ಅನುಭವಿಸುತ್ತ, ಗೆಲೆಯ ಗೆಲತಿಯೊರಡನೆ
 ಹರಟುತ್ತ, ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ನಲಿಯುತ್ತ,
 ಜೀವನದ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತ, ನಮ್ಮ
 ಸೋಲಿಗೆ ಅತ್ತು, ಗೆಲುವಿಗೆ ನಕ್ಕು
 ಸಂಭ್ರಮಿಸಿರುತ್ತೇವೆ. ಇಳಿಯುವ ನಿಲ್ದಾಣ
 ಸಮೀಪಿಸಿದಾಗ ಕುಳಿತ ಸೀಟಿಗೆ, ಇನ್ನೂ ಮುಂದಕ್ಕೆ
 ಹೋಗುವ ಜನರೊಂದಿಗೆ ಅಂಟಿ ಕುಳಿತು
 ಕೊಳ್ಳಬಾರದು. ನಮ್ಮ ಗಂಟುಮೂಟೆ ಕಟ್ಟಿ ನಾವು
 ಬಾಗಿಲಿನ ಬಳಿ ಬಂದು ನಿಲ್ಲಬೇಕು.

ನಿಜ. ಟ್ರೇನಿನ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುವದಕ್ಕೂ, ಸಾವಿನ ಹೊಸ್ತಿಲಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುವದಕ್ಕೂ ಹಿಮಾಲಯ ಸಾಸಿವೆಗಳಿಗಿರುವಷ್ಟು ಅಂತರವಿದೆ. ಟ್ರೇನಿನಿಂದ ಇಳಿದು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ, ಸಾವಿನ ನಂತರವೇನು ಅಂತ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವಲ್ಲ?

ಸತ್ಯ. ಆದರೆ ಇದು ಜೀವನದ ಕಟುಸತ್ಯ. ಒಪ್ಪಲೇಬೇಕು. ನಮಗೆ ನಿಲ್ದಾಣದಲ್ಲಿ ಇಳಿಯಲು ಇಷ್ಟವಿರಲಿ ಬಿಡಲಿ, ನಮ್ಮೊಟ್ಟಿಗೆ ಇರುವ ಜನ ನಾವು ಸತ್ತ ತಕ್ಷಣ ನಮ್ಮ ದೇಹವನ್ನು ಸುಟ್ಟು ಅವರು ಮುನ್ನಡೆದೇ ನಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ನಾವೇ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಸತ್ತ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮನನ್ನು ಸುಟ್ಟು ನಾವು ಬದುಕು ಮುಂದುವರೆಸಿಲ್ಲವೇ? ಹೀಗಾಗಿ ಅನಿವಾರ್ಯವಾದದ್ದನ್ನು ಒಪ್ಪಲೇಬೇಕು. ಒಪ್ಪಿ ತಯಾರಾಗಬೇಕು.

ನಮಗೆ ಅಪಘಾತವಾಗಿದೆ, ಕಾಲು ಮುರಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಘಟನೆ ಆಗಿ ಹೋಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಕಾಲು ಮುರಿದಿದೆ ಎಂದು ದುಃಖ ಪಡುತ್ತಲೇ ಜೀವನವನ್ನು ನರಕ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಾರದು.

ದುಃಖವನ್ನು ಪಕ್ಕಕ್ಕೆಟ್ಟು ಕಾಲಿಲ್ಲದೆಯೂ
ಜೀವನವನ್ನು ಮುಂದುವರೆಸಿಬಿಡಬೇಕು.

ಅನಿವಾರ್ಯವಾದದ್ದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳದೇ ಇದ್ದಲ್ಲಿ
ಇರುವ ದುಃಖ ಇಮ್ಮಡಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಒಪ್ಪಿ ಮುಂದೆ
ಸಾಗಿದಲ್ಲಿ ದುಃಖವನ್ನು ಮೀರಿ
ಸಾಧನೆಗೈಯುತ್ತೇವೆ.

ಹೀಗಾಗಿ, ಈ ಸಾವೂ ಸಹ ಅನಿವಾರ್ಯ. ನಾವು
ಒಪ್ಪಲಿ ಬಿಡಲಿ, ನಾವು ಸಾಯಲೇ ಬೇಕು. ಆ
ಸಾವನ್ನು ಒಪ್ಪಿ, ಅದರಿಂದ ವಿಚಲಿತನಾಗದೇ
ನಾವು ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಸಿದ್ಧರಾಗಬೇಕು. ಸಾವನ್ನು
ನಗುಮುಖದಿಂದ ಸ್ವಾಗತಿಸಬೇಕು.

ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳಿಂದ ದೂರವಾಗಬೇಕು

ನಾವು ನಮ್ಮದೇ ಆದ ಜೀವನವನ್ನು
ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡಿರುತ್ತೇವೆ. ನಮ್ಮನ್ನೇ ನಂಬಿದ,
ನಮ್ಮವರಾದ ಕೆಲವು ಜೀವಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಹೆಂಡತಿಗೆ
ಗಂಡ, ಗಂಡನಿಗೆ ಹೆಂಡತಿ. ಹಾಗೆಯೇ ಮಕ್ಕಳು,
ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳು. ಅಕ್ಕತಂಗಿಯರು,
ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರು.

ನಮ್ಮದು ಎಂದು ಕೆಲವು ಆಸ್ತಿ ಪಾಸ್ತಿ
ಮಾಡಿರುತ್ತೇವೆ. ಒಂದಷ್ಟು ಹಣಕಾಸು.

ಮೊದಲಿಗೆ, ನಾನಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇವರೆಲ್ಲ ಹೇಗೆ
ಬದುಕುತ್ತಾರೆ ಎನ್ನುವ ಭ್ರಮೆಯಿಂದ ನಾವು
ಹೊರಬರಬೇಕು. ನಮ್ಮ ತಂದೆ ತಾಯಿ ಸತ್ತ
ಬಳಿಕವೂ ನಾವು ಬದುಕಿದೆಯೆ ಎಂದಾದ ಬಳಿಕ
ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳೂ ನಾವು ಸತ್ತ ಬಳಿಕ ಬದುಕುತ್ತಾರೆ,
ಚನ್ನಾಗಿಯೇ ಬದುಕುತ್ತಾರೆ.

ಆದರೆ ನಮ್ಮದೇ ಆದ ಏನು
ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳಿರುತ್ತವೆ, ಅದನ್ನು ಪೂರೈಸಬೇಕು.

ಮಕ್ಕಳ ಮದುವೆ ಮಾಡಿರುತ್ತೇವೆ². ಅವರೂ
ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಗೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ, ಅಥವಾ
ನೆಲೆಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಸಾಕು. ಅದಕ್ಕಿಂತ ಮೀರಿ
ಅವರ ಇಡಿಯ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಾವು ತಲೆ
ಹಾಕಬಾರದು. ಸೈಕಲ್ ಕಲಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಸೈಕಲ್
ಕೊಡಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಅದರ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಸವಾರಿ

² ಮಕ್ಕಳ ಮದುವೆ ಮುಂತಾದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸದೇ
ಇರುವಾಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಕುರಿತೂ ಮುಂದೆ ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಮಾಡುತ್ತ ಮುಂದೆ ಹೋಗುವುದು ಅವರ
ಜವಾಬ್ದಾರಿ.

ಕೈಗೆಟಕುವ ವರೆಗೆ ಒಬ್ಬರನ್ನು ತೆಂಗಿನ ಮರ
ಹತ್ತಿಸಬಹುದು. ಆ ನಂತರ ಹತ್ತುತ್ತ
ಮುಂದುವರೆಯಬೇಕಾದ್ದು ಹತ್ತುವವನ ಕರ್ತವ್ಯ.

ಹೀಗೆ, ನಮ್ಮ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯ ಸೀಮೆಯನ್ನು ನಾವು
ಅರಿಯಬೇಕು. ಬಹಳಷ್ಟು ಜನ ಎಡವುವುದು
ಇಲ್ಲಿಯೇ. ನಾನಿಲ್ಲದೇ ಇದ್ದರೇ ಇವರು ಹೇಗೆ
ಬದುಕುತ್ತಾರೆ ಎಂಬ ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಜನ
ಸೊರಗುತ್ತಾರೆ.

ಆದರೆ, ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನಾವು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ
ಬದುಕಲು ಕಲಿಸಿಲ್ಲ ಎಂದಾದಲ್ಲಿ ಅದು ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿ
ನಮ್ಮ ವೈಫಲ್ಯ.

ಒಬ್ಬ ತಾಯಿ ಮಗಳ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಉದಾಹರಣೆ
ನೀಡುತ್ತೇನೆ, ನೋಡಿ.

ಪ್ರೀತಿಯ ಮಗಳು. ಬುದ್ಧಿವಂತೆ, ಚೆಲುವೆ. ಅವಳ
ಮೇಲೆ ನಮಗೆ ಪ್ರೀತಿ ಜಾಸ್ತಿ. ತಾಯಿ ಮುದ್ದು

ಮಾಡಿಯೇ ಮಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದಳು. ಚನ್ನಾಗಿ
 ಓದಿಸಿದಳು. ಅವಳಿಗಿಷ್ಟವಾದ ಹುಡುಗನ
 ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಮದುವೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಿದಳು.
 ಬಾಣಂತನವೂ ಆಯಿತು. ಈ ತಾಯಿ ಮಗಳ
 ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಮೊಮ್ಮಗುವನ್ನೂ ಕಂಡಳು.
 ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ತಾಯಿಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ
 ಮುಗಿಯಬೇಕಿತ್ತು. ಆದರೆ ಮಮತೆ ಮಾತು
 ಕೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ.

ಪ್ರತೀತಿಗಳು ಮಗಳ ಮನೆಗೆ ಸಾರಿನ ಪುಡಿ,
 ಹುಳಿ ಪುಡಿ, ಚಟ್ಟಿ ಪುಡಿ ಹೀಗೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದನ್ನೂ
 ತಾಯಿಯೇ ಮಾಡಿ ಕಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಮಗಳಿಗೆ ಅನ್ನ
 ಸಾರು ಹುಳಿ ಮಾಡಲು ಗೊತ್ತು. ಬೇರೆ ಏನಾದರೂ
 ಮಾಡಬೇಕೆಂದರೂ ಅವಳಿಗೆ ಅಮ್ಮನ ಸಹಾಯ
 ಬೇಕು. ಸಾರಿನ ಪುಡಿಗೂ ಅಮ್ಮ ಬೇಕು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ
 ನೆಂಟರು ಬಂದರೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕು ಅಂತ
 ಕೇಳಲೂ ಅಮ್ಮನೇ ಬೇಕು.

ನಿಜ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ, ಆ ತಾಯಿ, ಮಗಳ ಮೇಲಿನ
 ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಎಲ್ಲ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳ
 ಮಮತೆ ಚಂದ ಅಂತನಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಒಬ್ಬ

ತಾಯಿಯಾಗಿ ಅವಳು ಸೋತಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳ
ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಅವಳು ಸರಿಯಾಗಿ
ನಿಭಾಯಿಸಿಲ್ಲ.

ಕಾರಣ, ಮಗಳ ಮೇಲಿನ ಮಮತೆಯಿಂದ ಈ
ತಾಯಿ ಮಗಳಿಗೆ ಬದುಕುವದನ್ನೇ ಕಲಿಸಿಲ್ಲ. ಪ್ರೀತಿ
ಎಂದರೆ ಮಗಳನ್ನು ಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಕಳಿಸಿದ
ಬಳಿಕವೂ ಸಾರಿನ ಪುಡಿ ಮಾಡಿಕೊಡುವದಲ್ಲ.
ಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಕಾಲಿಡುವ ಮಗಳು ಅಲ್ಲಿ
ಪರಿಪೂರ್ಣ ಗೃಹಿಣಿಯಾಗಿ ರೂಪುಗೊಂಡರೆ ಮಾತ್ರ
ತಾಯಿ ತನ್ನ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸಿದಂತೆ.

ಹಾಗೆಯೇ, ತಂದೆ ಮಗನ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿಯೂ
ಸಹಿತ. ಮಗನಿಗೆ ಸೈಕಲ್ ಕಲಿಸಬೇಕು. ಸೈಕಲ್
ಕೊಡಿಸಬೇಕು. ಆದರೆ ಇಡಿಯ ಜೀವನದುದ್ದಕ್ಕೆ
ಸೈಕಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಮಗನನ್ನು ಕೂಡಿಸಿ ತಾನೂ
ಸೈಕಲನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡೇ ನಡೆಯಬಾರದು.

ಅವರಿಗೆ ಸೈಕಲ್ ತುಳಿಯಲು ಚನ್ನಾಗಿ ಬಂದಾಗಿದೆ
ಎಂದು ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅವರನ್ನು

ಜೀವನದ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಗಲು ಬಿಟ್ಟು, ಅವರು ಸಾಗುವದನ್ನು ಕೈಕಟ್ಟಿ ನೋಡುತ್ತ ಆಸ್ವಾದಿಸಬೇಕು.

ಮಗಳಿಗೆ ಮೂವತ್ತಾಗಿ, ಅವಳಿಗೆ ಮಗ ಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಬಂದರೂ ಇನ್ನೂ ಅವಳಿಗೆ ತನ್ನ ಜೀವನ ನಡೆಸಲು ಬಂದಿಲ್ಲ ಎಂದಾದಲ್ಲಿ, ಮಗ ಇನ್ನೂ ಜೀವನದ ಸವಾಲುಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಲಿಕ್ಕಾಗದೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದಕ್ಕೂ ಭಯ ಬೀಳುತ್ತಾನೆ ಎಂದಾದಲ್ಲಿ ಆ ತಂದೆತಾಯಿಗಳು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಬೆಳೆಸುವಲ್ಲಿ ಸೋತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದೇ ಅರ್ಥ.

ಒಂದೇ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸುವದು ಎಂದರೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಆಸ್ತಿ, ಮನೆ, ಹಣ ಮಾಡಿಕೊಡುವದಲ್ಲ. ಜೀವನದ ಯಾವುದೇ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನೂ ದಿಟ್ಟತನದಿಂದ ಎದುರಿಸಿ ಗೆಲ್ಲಬಲ್ಲ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಅವರಿಗೆ ನೀಡುವದೇ ಅವರನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸುವದು.

ಇಷ್ಟನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ, ಎಂದರೆ ತುಂಬ ಸಂತೋಷ. ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಈಗಲಾದರೂ ಆರಂಭಿಸಿ. ತಿಂಗಳಿಗೊಮ್ಮೆ ಸಾರಿನಪುಡಿಗೆ ತವರುಮನೆಗೆ

ಬರುವ ಮಗಳಿಗೆ ಸಾರಿನ ಪುಡಿ ಕೊಟ್ಟು ಹೇಳಿ.
 ಮಗಳೇ, ಇನ್ನಷ್ಟು ದಿವಸ ಬದುಕಿರುತ್ತೀನೋ
 ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲೇ ಮಾಡಿದ ಸಾರಿನ
 ಪುಡಿಯ ಸಾರು ತಿನ್ನಬೇಕಂತಿದೆ. ನೀನೇ
 ಪುಡಿಯನ್ನು ತಯಾರಿಸಿ ನನಗೆ ಸಾರು ಮಾಡು
 ಹಾಕು ಅಂತ.

ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತು ಹೇಳಿಕೊಡಿ. ಆ ಮುಂದಿನ
 ತಿಂಗಳಿಂದ ಅವಳಿಗೇ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೇಳಿ.
 ನಿಮಗೆ ಒಂದು ಭಾರ ತಗ್ಗುತ್ತದೆ. ನನ್ನ ಮಗಳು ತನ್ನ
 ಗಂಡ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಊಟ ಹಾಕಬಲ್ಲಳು ಎಂಬ
 ಧೈರ್ಯ ನಿಮಗೇ ಮೂಡುತ್ತದೆ.

ತಮಾಷೆಯಿರಲಿ ಎಂದು ಸಾರಿನ ಪುಡಿಯ
 ದೃಷ್ಟಾಂತ ನೀಡಿದೆ. ಆದರೆ ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಬೇರೆ
 ವಿಷಯಗಳಿವೆ. ಮಗಳು ಗಂಡನ ಜೊತೆ
 ಜಗಳವಾಡುತ್ತಾಳೆ. ಸಲಹೆಗೆ ಅಮ್ಮನ ಬಳಿ
 ಬರುತ್ತಾಳೆ ಅಂತಾದರೆ, ಮಗು ಎರಡು ದಿವಸ
 ಜ್ವರ ಬಂದು ಮಲಗುತ್ತದೆ. ಮಗಳು ಅಮ್ಮಾ ಅಂತ
 ಓಡಿ ಬರುತ್ತಾಳೆ ಅಂತಾದರೆ ಮಗಳಿನ್ನೂ ಜೀವನದ
 ಸೆಣಿಸಾಟಕ್ಕೆ ಹುರಿಗೊಂಡಿಲ್ಲ ಎಂದರ್ಥ.

ಗಂಡನ ಜೊತೆಯ ಜಗಳವನ್ನು ನೀವು
 ಪರಿಹರಿಸಲು ಹೋಗಬೇಡಿ. ಅವಳಿಗೇ
 ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸೂಚಿಸಿ. ಗಂಡನ ಜೊತೆಯ
 ಬಾಂಧವ್ಯ ಹೇಗಿರಬೇಕು ಎನ್ನುವದನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡಿ.
 ಸಂಗಾತಿಯ ಮಹತ್ವ ಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿರುವವರಿಗಿಂತ
 ವಯಸ್ಸಾದವರಿಗೆ ಚನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಆ
 ಅನುಭವದ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿ. ಆವೇಶದ
 ಮಾತುಗಳು, ದುಡುಕಿನ ನಿರ್ಧಾರಗಳು ಬೇಡ
 ಎನ್ನುವದನ್ನು ಮನದಟ್ಟು ಮಾಡಿಕೊಡಿ.

ಹಾಗೆಯೇ ಮಗುವನ್ನು ಬೆಳೆಸುವ ರೀತಿ
 ತಿಳಿಸಿಕೊಡಿ. ನನ್ನ ಮಗಳೇ ಇನ್ನೂ ಕೂಸು,
 ಅವಳಿಗೊಂದು ಕೂಸು ಎಂದು ಮುದ್ದು ಮಾಡಿ
 ಮೊಮ್ಮಗುವಿಗೆ ನೀವೇ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿಸಬೇಡಿ.
 ಮಗಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿಸಿ. ನಾಳೆ ಅವಳ ಮಗಳಿಗೆ
 ಅವಳೇ ಬಾಣಂತನ ಮಾಡಬೇಕು. ಮಗುವಿಗೆ ಜ್ವರ
 ಬಂದರೂ ಅಮ್ಮನ ಬಳಿ ಓಡಿಬರುವ ಮಗಳು ತನ್ನ
 ಮಗಳಿಗೆ ಏನು ಬಾಣಂತನ ಮಾಡಿಯಾಳು.

ಒಟ್ಟಾರೆ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಇಷ್ಟೇ. ಜೀವನದ ಎಲ್ಲ
 ಸೆಣೆಸಾಟದಲ್ಲಿಯೂ ಮಕ್ಕಳು ನಮ್ಮ
 ಆವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲದೇ ಹೋರಾಡಿ ಗೆಲ್ಲಬಲ್ಲರು
 ಎಂದರೆ ನಾವು ನಮ್ಮ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು
 ಸರಿಯಾಗಿ ನಿಭಾಯಿಸಿದ್ದೇವೆ ಎಂದರ್ಥ.

ಇಲ್ಲದೇ ಇದ್ದಲ್ಲಿ ನಾವೇ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸೋತು
 ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ ಎಂದರ್ಥ.

ಆದರೆ, ಅಂತಕನ ದೂತರಿಗೆ ಕಿಂಚಿತ್ತು ದಯವಿಲ್ಲ.
 ನಾನಿನ್ನೂ ಏನೂ ಕಲಿತಿಲ್ಲ, ಕಲಿಸಿಲ್ಲ, ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಯಿ
 ಎಂದರೆ ಯಮನವರು ಕಾಯುವದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ
 ನಿಲ್ದಾಣ ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಿದೆ, ನಾವಿಳಿಯಲೇಬೇಕು.

ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ನಿಭಾಯಿಸಿರುವ
 ಜನ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಇಳಿಯುತ್ತಾರೆ.

ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸದೇ ಇದ್ದಲ್ಲಿ
 ವೈಫಲ್ಯದ ದುಃಖ ನಮ್ಮ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ.

ಹೀಗಾಗಿ ನಿಲ್ದಾಣ ಎಂದಾದರೂ ಬರಲಿ, ಜೀವನದ
 ವೈಫಲ್ಯದ ದುಃಖ ಮಾತ್ರ ನಮ್ಮ

ಜೊತೆಯಲ್ಲಿರದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ್ದು ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ.

ಇನ್ನು ಮಕ್ಕಳ ಮದುವೆಯಂತಹ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯೇ ನೀಗಿಲ್ಲ ಎಂತಾದರೆ, ಸಾವು ಸಮೀಪಿಸಿದ್ದರೆ ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ಆ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಮುಗಿಸಿ. ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂತಾದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಸಂಗಾತಿಗೆ ಆ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿ. ಸಂಗಾತಿಯೂ ಇಲ್ಲವಾದಲ್ಲಿ ಯಾರ ಮೇಲೆ ನಿಮಗೆ ವಿಶ್ವಾಸವಿದೆಯೋ ಅವರಿಗೆ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ನೀಡಿ. ಬಂಧು ಬಾಂಧವರೂ ಇಲ್ಲ, ಸ್ನೇಹಿತರೂ ಇಲ್ಲ ಎಂದಾದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಮುಂದೆ ಹೇಗಿರಬೇಕು, ಜೀವನ ಹೇಗೆ ನಡೆಸಬೇಕು ಎನ್ನುವದನ್ನು ಮನದಟ್ಟಾಗುವಂತೆ ತಿಳಿಸಿಕೊಡಿ. ಹೃದಯ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಹಗುರಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಷ್ಟಾದ ಮೇಲೆ ದೇವರನ್ನು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ. “ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕೈ ಬಿಡಬೇಡ ಸ್ವಾಮಿ, ಎಂದೆಂದಿಗೂ ನೀನೇ ಎಲ್ಲರ ರಕ್ಷಕ. ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಾಪಾಡು” ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳಿ. ನಮ್ಮ ಸ್ವಾಮಿ ಭಕ್ತರ ಮೊರೆ

ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಆಲಿಸುತ್ತಾನೆ, ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿ
ಪಾಲಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಮುಗಿದ ಮನುಷ್ಯ ಸಾವನ್ನು
ಎದುರಿಸುವದಕ್ಕೂ, ಮುಗಿಯದ ಮನುಷ್ಯ
ಎದುರಿಸುವದಕ್ಕೂ ಅಜಗಜಾಂತರ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ.
ಹೀಗಾಗಿ ನಮ್ಮ ಈ ಲೋಕದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು
ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ನಿಭಾಯಿಸಬೇಕು.

ಹೊರೆಯನ್ನು ಹಗುರಾಗಿಸಿ

ಮನುಷ್ಯ ತನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ತನ್ನದು ಎಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಆಸ್ತಿ, ಹಣವನ್ನು ಮಾಡಿರುತ್ತಾನೆ. ವಿಚಿತ್ರ ಎಂದರೆ ಮಧ್ಯವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ದುಡಿಯಬೇಕಾದರೆ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿಯೇ ದುಡಿಯುವ ಮನುಷ್ಯ ವಯಸ್ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಎಲ್ಲವೂ ತನ್ನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರಲಿ ಎಂದು ಬಯಸುತ್ತಾನೆ. ಪರಮವಿಚಿತ್ರ ಮನುಷ್ಯರು ನಾವು.

ಹಾಗಾಗಬಾರದು. ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿಯೇ ನೀಡಿ. ಆದರೆ ಆಸ್ತಿ ಮತ್ತು ಹಣದ ವಿಲೇವಾರಿಯಾಗಬೇಕಾದರೆ ಎಚ್ಚರವಿರಲಿ. ನಾವು ಕೃತಯುಗದಲ್ಲಿ ಬದುಕುತ್ತಿಲ್ಲ, ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿದ್ದೇವೆ. ಹಣ ಇದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಮಣೆ ಹಾಕುವ ಮಕ್ಕಳು, ಬಾಂಧವರಿರುವ ಸಮಾಜ ನಮ್ಮದು. ಎಲ್ಲರೂ ಹಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ನೂರರಲ್ಲಿ ತೊಂಭತ್ತಾರು ಜನ ಹಾಗೆಯೇ ಇದ್ದಾರೆ.

ನೀವು ಮಾಡಿದ ಆಸ್ತಿ, ನಿಮ್ಮ ಬಳಿ ಇರುವ ಹಣ ನಿಮ್ಮ ನಂತರ ಯಾರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ತಲುಪಬೇಕು

ಎನ್ನುವದನ್ನು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿ ಬರೆದು ವಿಲ್
ತಯಾರಿಸಿ. ಲೌಕಿಕವಾಗಿ ಏನು ಬೇಕೋ
ಅದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾಡಿ. ನೆನಪಿರಲಿ, ನೀವು ಸಾವಿನ
ಹೊಸ್ತಿಲಿನಲ್ಲಿದ್ದೀರಿ. ನಿಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿಯೇ ಒಬ್ಬನಿಗೆ
ಬೆಣ್ಣೆ, ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಸುಣ್ಣ ಎಂದು ಮಾಡಬೇಡಿ.
ಯಾರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಸಲ್ಲಬೇಕೋ ಅಷ್ಟನ್ನು ಯಾವ ರಾಗ
ದ್ವೇಷಗಳಿಲ್ಲದೇ ಅವರ ಹೆಸರಿಗೆ ಮಾಡಿ.

ನೀವು ಮಾಡುವ ಆಸ್ತಿವಿಭಾಗ
ನ್ಯಾಯಯುತವಾಗಿರಬೇಕು, ಸಮಾಜ
ಒಪ್ಪುವಂತಿರಬೇಕು, ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಿಮ್ಮ
ಮನಃಸಾಕ್ಷಿ ಒಪ್ಪಬೇಕು.

ಮಾರಾಟ ಮಾಡುವ ಆವಶ್ಯಕತೆಯಿದ್ದಲ್ಲಿ ಮಾರಾಟ
ಮಾಡಿ. ಹಣವನ್ನೂ ಸಹ ವಿಂಗಡಿಸಿ. ನಿಮ್ಮ
ಅಂತ್ಯಕಾಲದವರೆಗೆ ನಿಮಗೆ ಎಂದು ಎಷ್ಟು ಹಣ
ಬೇಕೋ ಅಷ್ಟನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಬಳಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು
ಉಳಿದದ್ದನ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನೀಡಿ. ನಿಮ್ಮ ಬಳಿ ಇರುವ
ಹಣವೂ ನಿಮ್ಮ ನಂತರ ನಿಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೇ
ಮುಟ್ಟಲಿ. **ಆದರೆ ನೀವಿರುವವರೆಗೆ ನಿಮ್ಮ**

**ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಹಣ ಇರಲಿ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟು
ಬರಿಗೈಯವರಾಗಬೇಡಿ.**

ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಗನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ನಿಶ್ಚಿಂತನಾಗಿ
ಬದುಕಬಲ್ಲಿರಿ, ನಿಮ್ಮನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ
ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಮಗನ/ಳನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದೀರಿ
ಎಂದರೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನೀವು ಧನ್ಯರು.
ಪುಣ್ಯವಂತರು. ಜನ್ಮಜನ್ಮದಲ್ಲಿಯೂ ಈ ರೀತಿಯ
ಮಕ್ಕಳು ನಿಮಗಿರಲಿ.

ಇದರ ನಂತರ ಕೆಲವು ವಸ್ತುಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಅವು
ದೊಡ್ಡ ಆಸ್ತಿಯೂ ಅಲ್ಲ, ಅದರ ತೆಗೆದು ಹಾಕುವ
ಪದಾರ್ಥವೂ ಅಲ್ಲ. ನೀವು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವ ಒಳ್ಳೆಯ
ವಾಚಾಗಿರಬಹುದು, ಆಗಾಗ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವ
ಸರವೋ, ಉಂಗುರವೋ ಆಗಿರಬಹುದು, ನೀವು
ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಕಂಪ್ಯೂಟರಾಗಿರಬಹುದು.
ಅವನ್ನು ಮಕ್ಕಳು, ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳು, ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿಗೆ
ಬೇಕಾದವರು, ನಿಮ್ಮ ಆಪತ್ತಿಗೆ ನೆರವಾದವರು,
ಅಥವಾ ಅದರ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಇರುವ ಬಡವರು,
ಇಂತಹವರಿಗೆ ನೀಡಿಬಿಡಿ. ರೇಲಿನಿಂದ
ಇಳಿಯಬೇಕಾದರೆ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬಹಳ

ಲಗೇಜಿರಬಾರದು. ಆದಷ್ಟು ಹಗುರಾಗಿರಬೇಕು.
ಇಷ್ಟಾಗಿ ನಾವು ಭೂಮಿಗೆ ಬರಬೇಕಾದರೆ ಒಂದು
ಜೊತೆ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನೂ ತಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು
ಹೋಗಬೇಕಾದರೆ ಆಡಂಬರಗಳ್ಯಾಕೆ.

ನಿಮ್ಮ ಬಳಿ ಇರುವ ಒಳ್ಳೆಯ ವಾಚೊಂದನ್ನು,
ವಾಚೇ ಇಲ್ಲದ ಹುಡುಗನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಅಥವಾ ಈಗ
ತಾನೇ ಬದುಕು ಆರಂಭಿಸಿರುವ, ಒಳ್ಳೆಯ
ವಾಚೊಂದರ ಆವಶ್ಯಕತೆಯಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ನೀಡಿ
ನೋಡಿ. ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಅದೆಷ್ಟು
ಪ್ರಭುಲವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು. ಆ ವಾಚೇನು ಅವನನ್ನು
ಶ್ರೀಮಂತನನ್ನಾಗಿಸುವದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಹಸಿದ
ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ತಲುಪುವ ಮೊದಲನೆಯ ತುತ್ತು
ನೀಡುವ ತೃಪ್ತಿ, ಊಟದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ತಿನ್ನುವ
ಯಾವ ಭಕ್ತ್ಯವೂ ನೀಡುವದಿಲ್ಲ.

ಹೀಗೆ ದೊಡ್ಡ ಆಸ್ತಿಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ
ಪದಾರ್ಥಗಳ ವರೆಗೆ ಇರುವ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ
ವಿಲೇವಾರಿ ಮಾಡಿ. ಕೆಲವನ್ನು ಆಗಲೇ ನೀಡಿಬಿಡಿ.
ಹಲವು ನನ್ನ ನಂತರ ಇಂತಹವರಿಗೆ ತಲುಪಬೇಕು
ಎಂದು ವಿಲ್ ಬರೆದಿಟ್ಟುಬಿಡಿ.

ಮನಸ್ಸು ಹಗುರಾಗುತ್ತದೆ. ಲಗೇಜಿನ ಭಾರ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ.

ಆಪತ್ತಿಗಾದವರನ್ನು ನೆನೆಯಿರಿ

ಇದಾದ ಬಳಿಕ ನೀವು ಮಾಡಬೇಕಾದ ಮಹತ್ವದ ಕಾರ್ಯ, ನಿಮ್ಮ ಆಪತ್ತಿಗಾದವರನ್ನು ನೆನೆಯುವುದು. ನಿಮ್ಮ ಕಷ್ಟಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಾರು ನೆರವಾಗಿದ್ದರು ಅವರು ಬದುಕಿದ್ದರೆ ಅವರನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಿಬನ್ನಿ. ಅವರಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ ಅವರ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಿ ಅವರು ನಿಮಗೆ ಮಾಡಿದ ಉಪಕಾರವನ್ನು ಮನಸಾರೆ ಸ್ಮರಿಸಿ.

ಅದೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂತಾದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪೆನ್ನು ಪೇಪರು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅವರು ನಿಮ್ಮ ಕಷ್ಟಕಾಲದಲ್ಲಿ ನೆರವಾದ ಬಗೆಯನ್ನು ಬರೆದಿಡಿ. ನಾನು ಲೇಖಕನ/ಳಲ್ಲ ಎಂದು ಚಿಂತಿಸಬೇಡಿ. ಈ ಜಗತ್ತಿನ ಸರ್ವಶ್ರೇಷ್ಠ ಸಾಹಿತ್ಯ ಯಾವುದು ಗೊತ್ತಾ, ಅನುಭವದ ಸಾಹಿತ್ಯ. ಯಾವ ವ್ಯಕ್ತಿ ತನ್ನ ಅನುಭವವನ್ನು ಮಡುಗಟ್ಟಿಸಿ ಬರೆಯುತ್ತಾನೆಯೋ ಅವನೇ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಲೇಖಕ. ಮತ್ತು, ನೀವೇನೂ ಪುಸ್ತಕ

ಪ್ರಕಟಿಸಲು ಬರೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಕಷ್ಟಕಾಲಕ್ಕೆ
 ನೆರವಾದವರನ್ನು ನೆನಪು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕೃತಜ್ಞತೆ
 ಸಲ್ಲಿಸಲು ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದೀರ. ಬರೆಯಿರಿ.
 ಮುಂದಿನವರಿಗೆ ಆದರ್ಶವಾಗುತ್ತದೆ.

ಬರೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಅವರ
 ಉಪಕಾರದ ಕುರಿತು ನಿಮ್ಮವರ ಬಳಿ ಮಾತನಾಡಿ.
 ಮಕ್ಕಳ ಮುಂದೆ ಕೃತಜ್ಞತೆಯಿಂದ ಅವರನ್ನು
 ನೆನಪಿಸಿ. ನೀವೂ ಹೀಗೇ ಉಪಕಾರಿಗಳಾಗಿರಬೇಕು
 ಎನ್ನುವ ಸಂದೇಶವನ್ನು ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು ಹೇಳದೆ
 ಕಲಿಸುವ ಮಾರ್ಗವಿದು.

ದೇವರ ಮುಂದೆ ಎರಡು ದೀಪ ಹಚ್ಚಿಟ್ಟು, ನಿಮಗೆ
 ಉಪಕಾರ ಮಾಡಿದವರು ಎಂದೆಂದಿಗೂ
 ಚೆನ್ನಾಗಿರಲಿ ಎಂದು ದೇವರನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ.
 ನಿಮಗುಪಕಾರ ಮಾಡಿದ ಆ ಜೀವ ಎಲ್ಲಿದ್ದರೂ
 ಅವರಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಹೃದಯದ ಸಂದೇಶವನ್ನು ದೇವರು
 ತಲುಪಿಸುತ್ತಾನೆ. ಕಾರಣ ನಿಮ್ಮ, ಅವರ ಇಬ್ಬರ
 ಹೃದಯದಲ್ಲಿಯೂ ಇರುವ ದೇವರು ಒಬ್ಬನೇ.

ಇದಿಷ್ಟು ಲೌಕಿಕದ ಮಾತಾಯಿತು. ಆದರೆ ಸಾವಿನ ಹೊಸ್ತಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತು ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದು ಅಲೌಕಿಕದ ಕುರಿತು. ಮುಂದೇನು ಎನ್ನುವದರ ಕುರಿತು.

ಕಾರಣ, ಸಾವಿನ ಕುರಿತ ದೊಡ್ಡ ಭಯವೆಂದರೆ ಮುಂದಿನದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೇ ಇರುವುದು. ಚಿಂತೆ ಬೇಡ. ಬದುಕನ್ನೇ ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿ ದೇವರು ನಮಗೆ ನೀಡಿದ್ದಾನೆ. ಹಾಗೆ ಸಾವಿನ ನಂತರದ ಬದುಕನ್ನೂ ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ನೀಡಿದ್ದಾನೆ. ನಾವು ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕಷ್ಟೇ. ಅದರ ಕುರಿತು ಮುಂದಿನ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶುಭವಾಗಲಿ.

— ವಿಷ್ಣುದಾಸ ನಾಗೇಂದ್ರಾಚಾರ್ಯ

ವಿಶ್ವನಂದಿನಿಗೆ ಸಜ್ಜನರ ಸಹಾಯದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ

ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಡುವ ದಿವ್ಯಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯಾದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಸಜ್ಜನರಿಗೆ ತಲುಪಿಸಲು ವಿಶ್ವನಂದಿನಿ 10000 ಗಂಟೆಗಳ ಉಪನ್ಯಾಸಗಳ ಗುರಿಯನ್ನೂ, 30000 ಪುಟಗಳ ಲೇಖನದ ಗುರಿಯನ್ನೂ ಹೊಂದಿದೆ.

ವಿಶ್ವನಂದಿನಿಯ ಎಲ್ಲ ಉಪನ್ಯಾಸಗಳೂ, ಲೇಖನಗಳೂ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಉಚಿತವಾಗಿ ಲಭ್ಯ.

ಈ ಬೃಹತ್ ಜ್ಞಾನಸತ್ರ ನಿಮ್ಮ ನೆರವಿಲ್ಲದೇ ಮುಂದುವರೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಈ ಜ್ಞಾನಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ನೆರವು ನೀಡುವ ಸಜ್ಜನರು ಕೆಳಗಿನ ಖಾತೆಗೆ ಹಣವನ್ನು ವರ್ಗಾಯಿಸಬಹುದು

- **Account Name** **VISHWANANDINI**
- **Account Number** **35368588017**
- **Account Type** **Current Account**
- **Bank** **State Bank of India**
- **Branch** **T. Narasipura, Mysore**
- **IFSC** **SBIN0013233**

Please WhatsApp the transaction details to
9901551491

ಈಗಾಗಲೇ ನೆರವು ನೀಡಿದ, ನೀಡುತ್ತಿರುವ ಸಜ್ಜನರಿಗೆ
ನನ್ನ ಮನಃಪೂರ್ವಕ ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳು.

ನೀವು ವಿಶ್ವನಂದಿನಿಯ ಖಾತೆಗೆ ಹಣವನ್ನು
ವರ್ಗಾಯಿಸುವಾಗ

“ವಿಶ್ವನಂದಿನಿ ಗಮ್ಯ ತಲುಪಲಿ”

ಎಂದು ಗುರುದೇವತೆಗಳಿಗೆ,
ಶ್ರೀ ವೇದವ್ಯಾಸದೇವರಿಗೆ
ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಸಲ್ಲಿಸುವದನ್ನು ಮರೆಯಬೇಡಿ.

ಸಜ್ಜನರ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನು
ಶ್ರೀಹರಿ ಮನ್ನಿಸುತ್ತಾನೆ.

— ವಿಷ್ಣುದಾಸ ನಾಗೇಂದ್ರಾಚಾರ್ಯ

Vishnudasa Nagendracharya

No. 2, “Sri Madhwanuja Mandiram”
Kaveri Marga, Hemmige Village,
Talakadu, T Narasipura,
Mysore - 571122, Karnataka, India

nagendracharya@yahoo.co.in

WhatsApp: 9901 551 491